

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Der HH. Maeghden Die Van Christvs tijden tot dese eeuwe Inden Salighen Staet Der Svyverheydt inde Wereldt gheleeft hebben

Rosweyde, Heribert

T'Antwerpen, 1626

23. Iul. het leven vande H. Romula, Mag. an. 596.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43129

H E T L E V E N

V A N D E

H. R O M V L A 23. Ivl.A. 596.

M A G H E T.

Ick verhaele (seght den h. Gregorius) eene saecke / *Vt den*
 die oock mijnen broeder / ende mede- *H. Gregor.*
 ciolo wel bekend is. Op den selven tijdt als ick my *Paus lib. 4.*
 tot een cloosterlijck leven begaf / was hier een oude *Dial. c. 15.*
 vrouwe Redempta ghenaeamt / in een geestelijck ha-
 bijte / woonende by de kercke van de altydts- maghet
 MARIA de Moeder Godts. Dese was eene leer- doch-
 ter gheweest van Herunda / die groot van deughden een
 Clusenaers- leven op de bergghen van Dieneste geleef-
 hadde. Twee van gelijcken habijte hielen haer met haer
 als leer- dochteren / d' eene Romula ghenaeamt / d' ander
 nu noch levende / die ick van aensien kenne / van name
 niet. Dese dy van woonden in een huys / ende leefden *Romula*
 in deughden / vol van rijckdommen / maer armelijck na *ryck van*
 de werelt. Dese Romula eben- wel ghingh haer mede- *deughden /*
 leer- dochter in deughden verre te boven. Hare verdul- *arm van*
 dighepdt was vol wonders / hare ghehoorsaemheyt in't *godt.*
 hooghste / in 't stil- swijghen een bewaerster van haren
 monde / seer neersich in't ghebruyck van een geducigh
 ghebedt. Hoe- wel dat ghemeenlijck / die- mē volmaeck-
 te menschen alhier acht / in de oogen van den oppersten
 werck- man noch on- volmaeckt ghebonden worden.
 Ghelijck wy onerbaren menschen / als wy eenighe noch
 niet- volmaeckte ghesueden seghelen sien / pijsen die als
 volmaeckt / die den constenaer nochtans als onvol-
 maeckt sijt ende berijnt: ende hoe- wel by haer hoort
 pijsen / en laet haer daerom tot een verbeteringe noch-
 tans niet te cloppen ende slaen.

Dese Romula dan is met eene sieckte gheslaghen / die- *Sichtigh*
 men de ghicht ofte lamhepdt noemt / ende veel jaren *zynde / heert*
 te bedde liggende / was by- na van 't ghebruyck van *hier meer*
 alle hare leden berooft; ende nochtans sulck- een roede *t t deugh-*
 en heeft haer tot gheen onberdulbighept opt- getrocken. *ent.*

Het berooben der leden ghebruyck / is haer een wasdom van deughden gheworden; want soo veel te sozghvaldeijcker heeft sy haer tot 't ghebruyck der ghebeden begheben / soo sy min iet anders konde doen.

Op eenen nacht dan heeft sy Gedympa haer meesterisse gheroepen (welcke beyde haer leer-dochteren/als hare naturelycke dochteren/minnelijck op-geboedt hadde) segghende: Moeder komt, Moeder komt. die stracke met de leer-dochters op-ghestaen is: ende soo de saecke aen veel openbaer gheworden is/ ende ick op den selben tijdt oock verstaen hebbe; soo is in den middernacht/ als sy nu by het bedde der siecke stonden / onverhoets een licht upt den hemel ghesonden/ dat de gheheele celle vervulde / soo klaer-blinckende / dat sy daer by staende/met een onbehoorlijcke vreesse bevanghen zijn; soo dat (ghelijck sy naemaels verhaelt hebben) van vreesse haer lichamen verstreben / ende in een verbaestheydt strack quamen. Men hoorde een ghedruys/ ghelijck van eene groote menighte/ die in de celle quamen; het deurken van de celle daverde ende schudde / als oft van d'inkomers ghestooten/ ende ghepraemt gheweest hadde. Jae men seydt / dat sy de menighte van d'inkomers ghevoelden / gheperst zijnde / nochtans door de groote vreesse die sy hadden / ende het ober-bloedich licht/ als verblijdt/ en saghen niemanden niet. Want den vaer hadde haer ooghen neder-gheperst / ende de klaerheyt van soo groot een licht neder gheslaghen.

Dit licht is strack ghevolght van eene wondere soerlicheydt van reucke; soo dat sy / die door 't licht verslaghen waren / door de soerigheyt des reucks verquickt zijn gheweest. Romula siende dat Gedympa haer meesterisse in deughden/ soo beroert was dat sy beefde/ heeft haer met eenen lieffelijcken mondt beghinnen te troosten/ segghende; en wilt niet vreesen/ moeder. Ick en sterbe nu noch niet. Ende soo sy dit dickwijls seyde/ al lenghskens is het licht ontrocken; maer den soeten reuck is ghebleven/den eersten/ tweeden/ derden dagh. Den vierden nacht nu ghekomen zijnde / heeft-se wederom haer meesterisse gheroepen / ende van haer bezgheert / dat-mense met het heyligh lichaem ons Heeren tot een verrepfen doosien soude. Het welck geschicht is. Sy en waren van haer bedde / in devotie zijnde / noch niet ghegaen; ende siet voor het deurken van de celle op
de strate

Haer celle
wordt niet
es hemelich
licht door
sienen.

Daer komt
oock eenen
sunderlinge
reuck.

Haer siele
wordt van
een hemelich
cho. 2 ghe-
haelt.

de strate stonden twee Choozen van sanghers / vers
scheiden als mannen ende vrouwen / soo sy upt de stem
men (als sy seiden) verstaen konden. De mannen be
gonsten den sangh der Psalmen / de vrouwen die ant
woorden. Ende soo-men voor de deure de hemelsche
uptbaert dede / is dese H. ziele / upt het lichaem gheschep
den zijnde / naer den hemel ghelepdt / met den seiben
sangh / die soo de sanghers hoogher op-boeren / min en
min ghehoort is gheweest / totter tijdt toe dat den
sangh / ende den reuck allenghskens vertreckende / in
hunne ooren ende neuse gheepn'icht is.

Wie soude dese H. dochter / als sy leefde / in eenigher
weerde oft eere ghehouden hebben / die by alle mensche
fulck onweerdigh scheen te zijn / wie quam haer besoec
ken / wie achtede haer weerdigh om te sien ? De peerle
Godts lagh in den dyck / dat is / in de bederbelijckheyt
des lichaems / in de verwoyentheyt der armoede.
Daer sy van Godt upt gehaelt is / en tot een cieraet des
hemel-rijckx verheben. Nu blinkt sy upt onder de
hoogh-verheben borghers der stadt Godts / onder die
vlammighe kostelijcke peerlen der eeuwigher croone /
als eenen blixem upt-schijnende. Gode zy lof inder
eeuwigheyt.

Onder een
krauck lich
haem is ee
nen koste
lijcken schat
verborghen.

H

HET